

Фелікс

КУПИТИ

«Фелікс» Владимира Кецмановича - розповідь про стосунки батька із сином. У першому розділі оповідач в детективній манері реконструює звичайний день літнього чоловіка Симеона Ракича, якого ще з молодих літ супроводжує прізвисько Фелікс, що він його собі обрав на честь героя роману Томаса Манна «Зізнання аванюриста Фелікса Круля». І не дарма, адже Симеон - звичайнісінький шахрай, який заробляє начебто продажем своєї квартири в центрі Белграда. Одного вечора, повернувшись додому, чоловік застане незнайомця з пістолетом, який також представиться Феліксом. Як згодом виявиться, це позашлюбний Симеонів син, про існування якого він навіть не здогадувався, прийшов помститися батькові за те, що був позбавлений нормального дитинства. У неповторному оповідному стилі, за допомогою коротких, часто навіть однослівних речень Кецмановичу вдається створити захопливу історію - детектив, трилер і сімейну драму про двох Феліксів. Роман «Фелікс» став одним із фіналістів літературного конкурсу НН у Сербії в 2007 році та був нагороджений національною літературною премією.

Отож, Симеон Ракич уже піднявся на п'ятій поверх.
«Політика» – в лівій руці, а ключ – у правій.
Якою шукає замок.
У напівтемряві.

Якщо й існує хтось, кому нема чого робити, і він у цьому
морозі спостерігає за Симеоном, він може розрізнити
лише обриси його фігури.
Зігнутої.

Але ймовірність, що хтось такий існує, справді мінімальна.
А навіть якщо й існує, то, без сумніву, спостерігає за ним
не для того, аби вивчати його поставу.

Зрештою, такої можливості Симеон Ракич в цей момент,
безперечно, не розглядає.

Уся його увага спрямована на пошук триклятого отвору, в
який він запхає ключ.

Знайшовши його нарешті, швидко відчиняє двері.
Залишивши ключ у замку, «Політику» з лівої руки
перекидає у праву руку.
Заходить до квартири.

Напівтемрява перетворюється у темряву.
Ліву руку піднімає, щоб увімкнути світло.

Саме в момент, коли на його плече опускається рука і
стискає його!

Здригнувшись, він опускає руку.
І повертає голову.

У темряві не бачить нічого, крім обрисів чужого тіла.
Наскільки й ті обриси він спроможний помітити.

Його плече стискають ще сильніше.

А його скроні торкається холодний метал.

На вусі відчуває доторк чужих губ.

З яких чується пошепки вимовлений наказ:

«Ні слова!»

Роман «Фелікс» став одним із фіналістів літературного
конкурсу НІН у Сербії в 2007 році та був нагороджений
національною літературною премією.

Події роману Владимира Кецмановича «Фелікс»
розгортаються у сучасній Сербії.
Літній чоловік на ім'я Симеон Ракич, не бажаючи
мириться із мізерною пенсією, займається
шахраюванням, пов'язаним із обміном квартир. І це
йому чудово вдається. Але одного дня після
повернення з чергової «ділової» поїздки, його спіткала
неприємна несподіванка в подібні кремезного
незнайомця з пістолетом у руках. Як згодом виявиться,
це прийшов помститися батькові за те, що був
позбавлений нормального дитинства, позашлюбний
син, про існування якого Симеон навіть не здогадувався.
Далі розігрується неймовірно напружена та несподівана
сцена із драматичною кінцівкою.

Із розмов сина та батька читач довідується про
бурхливе минуле Симеона Ракича на прізвище Фелікс,
яке він собі обрав на честь героя роману Томаса Манна
«Зізнання авантюриста Фелікса Круля». Відкривається
також синова минувшина та причини, через які він теж
обрав собі прізвище Фелікс.

Детективний сюжет, який плавно перетікає у трилер,
закінчуючись драматичною розв'язкою, автор роману
переповідає в оригінальному стилі.

Роман «Фелікс» став одним із фіналістів літературного
конкурсу НІН у Сербії в 2007 році та був нагороджений
національною літературною премією.

feliks

владимир кецманович

feliks

владимир кецманович

Абсурдна зав'язка.
Нетривіальний трилер.
Вражаюча життєва історія.

Владимир Кецманович народився у 1972
році у Сараєво, згодом його сім'я
переселилася до Белграда. Закінчив
філологічний факультет Белградського
університету (1997). Автор низки оповідань
та романів. Роман «Фелікс» (2007) отримав
національну премію імені Бранка Чопича.
Роман про події громадянської війни у
Югославії «Гармата була гарячою» (2008)
нагороджено премією імені Меші
Селімовича. За мотивами цього роману було
знято однойменний фільм. Живе та працює
у Белграді. Власник і редактор видавництва
«ВІА». Пише статті для сербських газет
«Політика» і «Вечірні новини». Нещодавно
світ побачив новий роман письменника
«Сибір».

Feliks

ВЛАДИМИР КЕЦМАНОВИЧ

Переклад з сербської Наталії Хороз

Книги – XXI

ББК 84(4Сер)6-8Кецманович-44

К 377

Кецманович Владимир

Фелікс / Переклад з сербської Наталії Хороз. –
Чернівці: Книги – XXI, 2014. – 244 с.

ISBN 978-617-614-057-3

Роман «Фелікс» Владимира Кецмановича – розповідь про стосунки батька із сином. У першому розділі оповідач в детективній манері реконструює звичайний день літнього чоловіка Симеона Ракича, якого ще з молодих літ супроводжує прізвисько Фелікс, що він його собі обрав на честь героя роману Томаса Манна «Зізнання авантюриста Фелікса Круля». І не дарма, адже Симеон – звичайнісінький шахрай, який заробляє начебто продажем своєї квартири в центрі Белграда. Одного вечора, повернувшись додому, чоловік застане незнайомця з пістолетом, який також представиться Феліксом. Як згодом виявиться, це позашлюбний Симеонів син, про існування якого він навіть не здогадувався, прийшов помститися батькові за те, що був позбавлений нормального дитинства.

У неповторному оповідному стилі, за допомогою коротких, часто навіть однослівних речень Кецмановичу вдається створити захопливу історію – детектив, трилер і сімейну драму про двох Феліксів.

Роман «Фелікс» став одним із фіналістів літературного конкурсу НІН у Сербії в 2007 році та був нагороджений національною літературною премією.

Република Србија
Министарство културе и информисања

Ова књига је штампана уз финансијску помоћ

Министарства културе и информисања

Републике Србије.

Ця књига видана за фінансової підтримки

Міністерства культури та інформування

Республіки Сербії.

ISBN 978-617-614-057-3

© Vladimir Kecmanović, 2007

© Книги – XXI, 2014, видання українською мовою

© Наталія Хороз, 2014, переклад

© Катарина Попович, 2014, обкладинка

© Василь Дроняк, 2014, макет

Розділ пер^тий

Оповіді не мають початку.
У житті.
На папері мусять десь і колись почина-
тися.

Нехай ця оповідь почнеться у п'ятницю.
Десь близько дев'ятої години ранку.

У спальній кімнаті однієї квартири у ста-
рій австрійській кам'яниці. Якою розлягається
звук телефонного дзвінка.

У ліжку з узголів'ям із різьбленого дерева.
У якому хтось лежить.

Хтось – лише це зараз можна сказати,
оскільки вікна закриті ролетами із грубого
темного полотна.

Людська істота.
Не більше, не менше.

В одному місці на ролетах дірка.
Крізь ту дірку пробивається тонкий, але
потужний сніп світла.

Спрямований просто на різьблене дерев'я-
не узголів'я.

Світло відкриває обличчя істоти, яка спить, настільки, що стає зрозуміло, що йдеться не про жінку.

Людська істота, чоловічий рід.

Нічого більше.

Світло нам указує й на те, що кімната, в якій лежить чоловік, простора.

Заставлена предметами громіздких стилізованих меблів.

І що полотно, з якого виготовлені ролети, темно-зеленого кольору.

Яскраве світло свідчить, що хоча уже й кінець вересня, надворі сонячно, як у липні.

Одні би сказали – бабине.

Інші – індіанське.

Й одні, й інші додали б:

Літо.

Дані, які той, хто записує ці рядки, згодом отримав, дають нам можливість припустити, що саме в цей момент – момент прокидання – чоловікові в ліжку сняться качки.

Зграя качок, які пливуть по воді. Під сірим осіннім небом.

А також те, що, примушений телефонним дзвінком стикнутися з реальністю, він про цей сон тимчасово забуває.

Поруч із ліжком стоїть нічний столик. А на ньому – телефонний апарат.

До якого чоловік ще до того, як розплющує очі, простягає руку.

Прикладаючи слухавку до вуха, іншою рукою, імовірно, підпирається і займає напівсидяче положення.

З іншого боку слухавки чути – є підстави припустити – певну Марину Пейчич.

Неприємний голос.

Вона хоче дізнатися, чи потрапила до пенсіонера, який обмінює простору двокімнатну квартиру в центрі Белграда на відповідну на периферії.

Отже, чоловік – пенсіонер.

Власник квартири в центрі Белграда.

Поки це все.

Отримавши ствердну відповідь, пані Пейчич представляється власницею трикімнатної квартири, теж у центрі, але Смедерево, яку хоче обміняти на відповідну в Белграді, бо її старша дочка вже доросла до університету, та й молодша невдовзі доросте, і бо вона, Марина, вийшла на пенсію, тому панові, ха-ха, так би мовити, колега. А якщо вже так склалося, їй чимшвидше треба з дітьми переїхати до Белграда – заняття от-от почнуться, а їй, щиро кажучи, аж ніяк не хочеться відпускати малу саму навіть на тиждень. Знаєте, як буває, чого тільки не стається у великому місті і з якими тільки

наслідками, коли туди приїде недосвідчена дитина в найнебезпечнішому віці. Навіть у Смедерево їй було важко вберегти доньку від всіх і кожного, а що казати про Белград, страшно й подумати. Хоча вона має сестру, яка живе тут, в Земуні¹, і яка їй каже, щоб вона не була дурною і дозволила дівчині залишитися в неї, поки з меншою спокійно не переселиться; та й молодша скиглить: не хоче покидати друзів із середньої школи і закінчувати останній рік у Белграді. Але не будемо про це. Який Земун... Де Земун, а де Белград: вдень ще півбіді, але коли стемніє, після тих жахливих практичних занять – бо мала вступила на факультет електротехніки, а там, кажуть, ті заняття тягнуться допізна – пусти її вночі саму добиратися до Земуна тим транспортом, оце вже дякую, це все одно, що віддати дитину негідникам просто в руки. А молодша хай собі говорить. Наче для неї не буде краще рік до вступу в університет провести в Белграді, звикнути до міста і познайомитися з однолітками; ліпше хай трошки поплаче за старим товариством, ніж потім довго страждає без нового; найкраще товариство набувається в старших класах, потім все вже не те, а особливо, якщо вона така сором'язлива і емоційна, їй потрібен час, щоб адаптуватися, на відміну від старшої – справжньої вертихвістки, та відразу дасть собі раду, навіть якщо просто зі Смедерево потрапить до університету. Вона і в університеті знайде товариство, ще й як знайде,

¹ Віддалений район Белграда (тут і далі примітки перекладача).

доведеться її батогом заганяти до хати, щоб сіла та й почала вчитися. Хоча не можна скаржитися, та математика їй настільки добре йде, що вона з нею досі, якщо йдеться про школу, не мала жодних проблем. Але, знову ж таки, школа – це школа, а університет – університет, постійно їй це доводиться повторювати, треба буде, незважаючи на ту її математику, добре погріти стілець. І, їй-бо, хай гріє, нічого їй не станеться. І в цьому її найбільшим головним боєм є молодша, вона не має своєї математики, щоб легко вступити до університету, тому особливо важливо закінчити школу в Белграді. Бо, не обманюймо себе, хай кожен говорить, що хоче, але викладачі на вступних іспитах по-іншому ставляться до тих, хто закінчив школу в Белграді, ніж до решти, а особливим є ставлення до тих, хто закінчив не будь-яку, а П'яту гімназію, яка вважається найкращою і в якій викладає невістка Марининої сусідки, котра там, кажуть, страх і трепет, і котра своїй невістці обіцяла влаштувати туди Маринину дочку незважаючи ні на що, якщо потрібно – то і посеред навчального року. Але облишмо цю тему. От уже й жовтень на носі, а дитина ще не перейшла в ту школу, мусить з цим поквартитися, не можна ту П'яту ніяк прогавити, а особливо, якщо вона в центрі, та й той електротехнічний недалеко від центру, а так як і панова квартира теж у центрі... До речі, вона забула запитати: «Де точно знаходиться панова квартира? Недалеко від П'ятої гімназії?»

«Так, за белградськими мірками. Поблизу Зеленого венца».

Так чи майже так їй хриплим голосом стисло і сухо відповідає наш пенсіонер.

Із квартирою у центрі міста.

Поблизу Зеленого венца.

Який, своєю чергою, неподалік від П'ятої гімназії.

Звичайно, якщо взяти до уваги белградські відстані.

О, та звичайно-звичайно, знає пані Марина, що таке Белград і белградські віддалі. Зелений венац – це досить добре, не може тобі тут все бути на відстані витягнутої руки – якщо від дому до школи не мусиш іти пішки більш, ніж півгодини, ти вже на коні – це не так, як у Смедерево, де все поряд, через що пані Марині й не хочеться переселятися, анітрохи їй не подобається Белград, ні його божевілля і смок. Якби не доньки, ніхто б її навіть рушницею не зміг туди прогнати, вона ні за що не віддала б свого Смедерево; і цілком розуміє пана пенсіонера, що він хоче переїхати в якесь спокійніше місце; а це місце – не тому, що воно її – наче призначене для їхнього віку: низька будівля, багато зелені, на вулиці спокійно й тихо, боже прости, наче в домовині. А пан пенсіонер, чи є в нього діти? Ні. Ага, он як... Ні, нічого, вона лише так питає, між іншим. Як вона й сказала, в неї справжній рай на землі, пан пенсіонер мусить це чимшвидше побачити. Коли би пан пенсіонер зміг приїхати? Не хоче приїхати? Спершу хай пані Марина приїде до нього подивитися квартиру? О, чудово-чудово, жодних проблем. Зрештою, так навіть краще, все одно вона мусить їхати до Белграда через

ту П'яту гімназію і ще якісь справи, та й із сестрою довго не бачилася. То коли панові пенсіонеру зручно, щоб вона приїхала?

Пан пенсіонер із центра Белграда.

Якому обценьками мусиш тягти слова з рота.

І який, коли вже заговорить, зробить це так, що пошкодуєш, що його взагалі про щось запитав.

Без сумніву, дивак.

Який, до того ж, не має дітей.

І який, повідомивши, що не поїде до Смедерево, бо очікує, що Марина Пейчич спершу відвідає його, на найзвичайнісіньке запитання, коли б йому було зручно, аби той візит відбувся, відповідає, що не може цього зараз сказати, оскільки має невідкладні справи!

О, нехай пан пенсіонер не думає, не приведи Господи, що він має справу з якоюсь безсоромною чи божевільною жінкою, яка думає, що... Ой, вона забула запитати – так-то воно буває, коли вона меле, як порожній млин, сама себе не може зупинити – як же пана пенсіонера звать? Симеон, Симеон Ракич. Ну то, ха-ха, пані Марині приємно, що вони нарешті познайомилися. Нехай пан Симеон не думає, що має справу з жінкою, яка очікує, що за квартиру в Смедерево, хоча й більшу, отримає квартиру в Белграді, хоча й меншу, без відповідної компенсації...

Пан Симеон Ракич.

Бездітний пенсіонер-дивак із квартирою у центрі Белграда.

Який не одружений.

І який, такий який він є, імовірно ніколи й не був одруженим.

До того ж старий без особливих занять, який вдає із себе ділову особу, вигадуючи неіснуючу зайнятість.

І який – не безпідставно, припускаємо, – десь у цій частині монологу Марини Пейчич – знову лівою рукою – оскільки права й далі зайнята триманням телефонної слухавки – ще раз підпирається.

Цього разу напівсидяче положення змінює на сидяче.

Нехай пан Симеон не думає, що ту компенсацію нема кому заплатити. Крім матері, Маринині діти – хоч вона цього досі й не згадала, і не випадково не згадала – мають також батька. Але батька, який їх, коли їм був найпотрібнішим, покинув ради якоїсь простачки – що є причиною, чому їй не хочеться його згадувати, – і який зараз, коли старість постукала в двері, несподівано згадав, що в нього є діти. І тільки подумайте, раптом не може без них жити. Ну, якщо не може жити, то хай розщедрюється...

Пан Симеон Ракич тим часом майже напевно спустив ноги на підлогу.

І натиснув вимикач, за допомогою якого увімкнув лампу з абажуром золотого кольору.

На нічному столику.

Поруч із телефоном.

Світло від лампи вже освітило одну частину кімнати.

Змішуючись зі світлом, яке проникає крізь діру в ролетах.

Надаючи частині кімнати, яку освітило – тобто просторові навколо ліжка – тьмяного відтінку.

Наче оглядаємо її крізь мжичку.

Відкриваючи нам обличчя пана Симеона.

Обличчя з гострими правильними рисами, високим чолом, обличчя, якому старість не змогла відібрати краси.

Якщо не враховуватимемо нездоровий восковий колір.

І яке, хоча й він нещодавно прокинувся, анітрохи не справляє враження сонного.

Очі пана Симеона.

Виразні, великі, без слідів гною в кутиках.

Волосся пана Симеона.

По-молодечому густе, зі сивиною волосся, яке – після цілої ночі на подушці – справляє враження щойно зачесаного.

Піжаму пана Симеона.

Шовкову. Хоча й позаду неї ніч, повна сну, і далі бездоганно акуратну. Наче щойно випрасувану.

Але виблідлу.

Руку пана Симеона.

Його праву руку.

Яка після того, як він випростався, телефонну слухавку передала лівій.

А та, своєю чергою, опинившись біля лівого вуха, якого не сягає світло від лампи, зникла в темряві.

Праву руку пана Симеона.

Яка зі столика бере ручку.

Пальцями довгими, як пальці піаніста.

Посмішку пана Симеона.

Лагідну, вишукану, ледь помітно глузливу.

Яка з'являється, доки він ввічливо і м'яко, але рішуче і безапеляційно перебиває балаканину Марини Пейчич. Від усього серця перепрошує її, якщо вона його неправильно зрозуміла. Йому й на гадку не спадало сумніватися в її добрих намірах, тим паче видатися нелюб'язним. Але він просто дуже поспішає. Бо очікує гостей. Так-так, пані має рацію, саме так, коли чоловік самотній, та ще й у його віці, нелегко гостей приймати. О так, про те, якою є пенсія, і скільки коштує якихось двадцять грамів кави, краще й не згадувати. Але що вдієш, мусимо нести свій хрест. Звичайно-звичайно, людині потрібне спілкування, і самій кудись піти, і щоб до неї приходили, це, власне, для самотньої людини найбільша розрада. А коли до чоловіка в гості приходять племінниця зі своїм сином – малюком, якого він просто обожнює, – тоді втіха перетворюється на справжнє щастя. Тоді для людини ніщо не є ані дорогим, ані важким. Так-так, гості от-от прийдуть і йому терміново необхідно дещо придбати. Нічого страшного, все гаразд, пані не має чого виправдуватися, нехай вона тільки залишить номер свого телефону, він їй зателефонує з понеділка. Як пані сказала..? номер... так-так, нема причин зволікати. От він вже в понеділок може їй задзвонити, щоб домовитися про її візит. Щастя, дорога пані, не переймайтеся, у понеділок він їй задзвонить, всього найкращого.

Так пан Симеон Ракич.
Чоловік із бездоганною фігурою.
І наче з граніту висіченим чолом.
Із руками скрипаля.
Голос якого взагалі не хриплий, як могло
здатися першої миті.
А глибокий та м'який, навіть теплий.
Чоловік, який, виявляється, взагалі не дивак.
Ані людина, яка понавигадувала про
зайнятість.
А найменше відлюдько.
Коли вирішить заговорити, може бути
дуже приємним.
Одначе, бездітний чоловік.
Але й чоловік, якому дітей, без сумніву,
бракує.
Візитові небоги радіє, наче до нього має
завітати донька.
Її сина обожнює, як обожнюють власного
онука.
Симеон Ракич, який гідно старіє.
І не дозволяє, аби події заскочили його
зненацька.

Навіть уві сні.

На його нічному столику, поруч із теле-
фоном, лампою і ручкою, лежить кілька адрес-
них книг.

А під адресними книгами – папери.

Доки намагається закінчити розмову з
Мариною Пейчич, піднімає адресні книги і
відкладає набік.

А тоді на одному з аркушів паперу, який
виявляється чистим, записує її ім'я і номер
телефону.

Закінчивши розмову, відкриває одну з адресних книг, в яку переписує дані з паперу.

Під буквою С.

Як Смедерево.

Ідемо далі.

А зараз дозволюмо картинкам нанизуватися:

Симеон Ракич, який на шовкову, від безлічі прань виблідлу піжаму небесно-синього кольору, натягає халат – теж шовковий, теж виблідлий, але темнішого кольору.

На тлі й далі напівтемрява спальної кімнати.

Симеон Ракич, який ступає у сяйві вітальні.

Крізь вікно за його спиною видно покрівлі будинків, розташованих на протилежному боці вулиці. А за ними – силует новобудови на сусідній вулиці.

Між вікном і Симеоновою спиною стоїть набір м'яких меблів у стилі бідермаєр.

Перед ним – великий обідній стіл.

При денному освітленні Симеонове обличчя втрачає восковий і набуває здорового – а якщо взяти до уваги його вік – абсолютно здорового кольору.

Симеон Ракич, який перед дзеркалом над умивальником здійснює ранішній туалет.

Ванна кімната, як і решта квартири, стара.

Проте, як це зі старими квартирами часто буває, – якщо кімнати, хоча й обшарпані, справляють враження вишуканих – то ванна кімната виглядає убого.

Під штучним освітленням, що лине з-під білої люстри, Симеонове обличчя – а чиє б ні – знову набуває жовтуватого кольору воску.

Симеон Ракич, який у кухні готує каву.

Кухня, як і ванна кімната, стара і жалюгідна.

Симеон Ракич, який снідає за обіднім столом.

Імовірно, скибку-дві хліба і трохи сира й шинки.

Колір обличчя знову здоровий. Обстановка знову вишукана.

Симеон Ракич, який знімає халат та піжаму і скидає капці.

На тлі знову напівтемрява спальної кімнати.

Симеон Ракич, який натягає шкарпетки, одягає сорочку і штани.

У напівтемряві не можемо визначити ні кольору, ні фактури цих елементів одягу.

Підходить до нічного столика, на якому перекладає адресні книги.

Виймає папери, які лежать під ними.

І які розглядає під світлом лампи.

Увесь час тілом заступає лампу, тому й далі неможливо визначити ґатунок тканини і колір його одягу.

Врешті бере один з аркушів, а решту кладе на стіл.

Аркуш, який залишився в руках, акуратно складає вчетверо і запихає до кишені штанів.

Симеон Ракич, який сидить у вітальні на стільці і взуває туфлі.

Зараз бачимо, що сорочка на ньому біла, а штани – полотняні коричневі.

На спинці стільця висить піджак. Теж полотняний, теж коричневого кольору.

Поверх піджака накинута краватка бордового кольору.

Туфлі світло-коричневого кольору. Форми качиноного дзьоба. Дещо деформовані від носіння. Але з дуже м'якої шкіри.

Симеон Ракич, який стоїть перед довгим дзеркалом і зав'язує краватку.

Старомодну широку.

Симеон Ракич, який – все ще перед дзеркалом – натягає піджак.

Із кишені виймає гаманець.

Із гаманця – жмут купюр.

Більшу частину повертає до кишені.

Меншу кладе до гаманця.

А потім і його кладе до кишені.

З іншої кишені виймає гребінець, яким кілька разів проводить по волоссю.

Поправляє лацкани.

Піднімає брови, надуває губи.

Його обличчя набуває несерйозного, пустотливого виразу.

Симеон Ракич, який, перекинувши через руку плащ бежевого кольору, відмикає двостулкові входні двері своєї квартири.

Двері, які зачиняються, і Симеон Ракич, який зникає за ними.

Зараз бачимо, як він виходить із будинку, в якому мешкає, і крокує містом.

Симеон Ракич.

Пенсіонер із квартирою неподалік Зеленого венца.

Який рухається в напрямку до вулиці князя Михайла.

Рішучими кроками, швидкими, наскільки йому дозволяє його поважний вік.

І з м'якою посмішкою людини, яка змирилася зі світом і собою.

Майже дійшовши до вулиці князя Михайла, зупиняється перед однією вітриною...

Але всупереч очікуванню читачів, це не вітрина, де можна знайти солодощі для сина небоги. Ні каву чи лікер для його матері.

У вітрині, перед якою стоїть Симеон Ракич, немає нічого, чим би можна було почастувати гостей.

А взуття.

Чоловіче й жіноче, елегантне та спортивне, полотняне та шкіряне, із штучної шкіри та замшу.

Різних фасонів і кольорів.
Зі знижкою – босоніжки і шльопанці.
Бо їхній сезон минув.
Осінні туфлі та чоботи за кусючими цінами.
Бо їхній сезон лише надходить.

Можливо, наш Симеон вирішив здивувати небогу подарунком у вигляді якоїсь нової моделі?

Тут можна знайти і які-небудь гарні кросівочки для малюка.

Проте він взагалі не звертає уваги на представлені товари!

Дивиться поверх них.

Досередини магазину.

Де дві привабливі блондинки, мати й донька, розглядають і приміряють тільки-но привезений товар.

Без поспіху.

Наче їм для цього заняття виділено весь час цього світу.

Супроводжувані веселим і ледь глузливым поглядом темноволосого продавця середнього віку за прилавком. Який поглядає то на Симеона перед вітриною, то на них.

Можливо, наш Симеон – старий збоченець, якого випадково привабила картина двох красунь, чиї очевидні родинні зв'язки можуть наштовхнути на різні фантазії?

І він одразу забув про візит, якого очікує, і справжню причину свого виходу в місто.

Втім, на його обличчі немає ані сліду задоволення. А м'яка посмішка – яка, очевидно,

зберігається на обличчі лише через звичку – виглядає все менш переконливо.

Переривана нервовою судомою і нетерплячістю, які йому перекривлюють вуста.

Доки щохвилі кидає погляд на годинник.

Без сумніву, він очікує, коли дві жінки змилюються і нарешті покинуть магазин, щоб зайняти їхнє місце.

Через що, доки за ними спостерігає, в його очах можна розгледіти іскри із зусиллям приховуваної ненависті.

Стареча байдужість до жіночої краси?

Оскільки пані та панянка – можливо, пригадавши, що в місті існують ще й інші взуттєві магазини, – нарешті покидають одну із філій раю, Симеон Ракич заходить досередини.

Не звертаючи жодної уваги на взуття, кроки скеровує прямисінько до прилавка.

Із темноволосим продавцем вітається, як зі старим знайомим.

Продавець – веселий і балакучий, Симеон – усміхнений і стриманий.

Із внутрішньої кишені піджака Симеон виймає кілька динарових купюр і кладе їх на прилавок.

Продавець з-під прилавка дістає купюру номіналом 50 євро і простягає Симеонові.

Той її кладе до кишені, з якої вийняв динари.

Вони тиснуть один одному руки і Симеон виходить із магазину.

Його супроводжує балаканина продавця, на яку той взагалі не зважає.

Безсумнівний для Симеона Ракича брак часу примушує його пришвидшити крок.

Він повертається дорогою, якою прийшов.

Дійшовши до вулиці маршала Бірюзова, звертає в напрямку до рогу зі Сремською.

Його кроки швидкі, але страшенно дрібні.

Він більше не справляє враження особливо поважного.

А щодо рішучості – вона наче похитнулася від очевидного страху, що йому не вдасться здійснити задумане.

Літній чоловік, який втратив упевненість у здатності власного тіла?

Чи – тіло старше за душу?

Як він сам визнав – ще до того, як він дійшов до підземного переходу на Зеленому венці, задихався, наче піднявся на вершину Авали².

² Гора в околиці Белграда висотою 511 м.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ